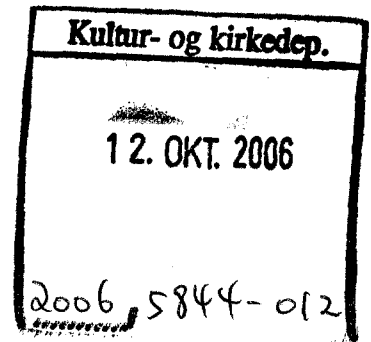

DET KONGELIGE
NÆRINGS- OG HANDELSDEPARTEMENT

Kultur- og kirkedepartementet
Postboks 8112 Dep
0032 OSLO

Deres ref
2006/03965 AØ/JS ETR

Vår ref
200603134-5/JOR

Dato
11.10.2006

Innspill til høring - Forslag om lovforbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer

Vi viser til brev 11. juli 2006 vedrørende høring om forslag til lovforbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer.

Nærings- og handelsdepartementet er enig i at det ikke vil være hensiktsmessig å straffesanksjonere svartebørssalg av billetter. I høringsnotatet nevnes andre mulige tiltak for å begrense svartebørshandelen, bl.a. ved å koble personen til billetten. Vi ser at dette kan reise personvernrettslige spørsmål som trenger nærmere utredning dersom man ønsker å gjennomføre slike tiltak. Ut over dette har vi ingen spesielle merknader til Kultur- og kirkedepartementets lovforslag. Når det gjelder de EØS-rettslige sider av saken vil vi likevel påpeke to forhold som kan vurderes nærmere.

1. EØS-avtalens regler om tjenester og kapital

Kultur- og kirkedepartementet legger til grunn at omsetning av billetter til kultur- og idrettsarrangementer omfattes av EØS-reglene om handel med tjenester. EØS-avtalen artikkel 37 sier at med tjenester forstås tjenester som vanligvis ytes mot betaling, i den utstrekning de ikke kommer inn under bestemmelser om det frie varebytte, og den frie bevegelse for kapital og personer. Som eksempler er nevnt industriell virksomhet, handelsvirksomhet, håndverkervirksomhet og virksomhet innen de frie yrker.

Mesteparten av det publikum betaler for når de kjøper en billett, er ikke tjenesten selgeren utfører ved å omsette billetten, men billetten som adgangsbevis til et arrangement. Som påpekt i høringsnotatet under punkt 1 er billetter ihendehaverdokumenter som gir rett til å overvære arrangementet. En billett til et kultur- eller idrettsarrangement kan derfor anses som et verdipapir. Når størstedelen av prisen i en billetttransaksjon på svartebørsen ligger i prisen på verdipapiret, kan det være at transaksjonen må

anses som å falle inn under reglene om fri bevegelse av kapital.

Nærings- og handelsdepartementet har ikke utredet nærmere hvilke følger en slik fortolkning vil kunne ha for et eventuelt lovforbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer. Som ansvarlig for de generelle reglene om mulighet til å yte tjenester vil vi påpeke at det er tvilsomt om forbudet skal vurderes opp mot reglene om tjenester i EØS-avtalen. Dersom det er ønskelig, kan vi gå videre med vurderingen av lovforbudet i lys av EØS-avtalens regler om fri bevegelse av kapital. Vi påpeker imidlertid at det er Finansdepartementet som har hovedansvaret for å følge opp EØS-regelverket for kapitalbevegelser.

2. Forholdet til e-handelsloven

All markedsføring over Internett er omfattet av e-handelsloven. E-handelsloven har et *etableringslandsprinsipp* som innebærer at tilbydere av informasjonssamfunnstjenester i EØS-området skal følge regelverket i den stat der tilbyderen er etablert. Dette gjelder selv om hele eller deler av virksomheten retter seg mot mottakere i en annen EØS-stat.

I henhold til e-handelsloven vil et videresalg av billetter over Internett i utgangspunktet regnes som en informasjonssamfunnstjeneste, da loven i denne sammenheng kommer til anvendelse på all virksomhet opp til den fysiske overleveringen av billetten. Dette betyr at et norsk lovforbud mot prispåslag ved videresalg av billetter til kultur- og idrettsarrangementer kunne omgås ved salg av billetter over Internett fra utlandet.

Vi presiserer at privatpersoners anvendelse av e-post til inngåelse av kontrakter i utgangspunktet ikke omfattes av begrepet informasjonssamfunnstjenester i e-handelsloven. For å omgå det norske forbudet måtte derfor selgeren ha et etablert salgssystem på Internett som ikke baserer seg på e-postkorrespondanse. Videre får etableringslandsprinsippet etter e-handelsloven ikke anvendelse på kontraktsvilkår i forbrukeravtaler. Dette betyr at en forbruker på denne bakgrunn normalt kan forholde seg til sin egen nasjonale rett når det gjelder sine rettigheter ved et kjøp.

Grensedragningen for hva som er omfattet av e-handelsloven og hva som ikke er det, er komplisert, og vi har her gitt kun en forenklet fremstilling. Dersom Kultur- og kirkedepartementet ønsker det, kan vi gi en mer utdypende kommentar vedrørende e-handelslovens virkeområde på dette området.

Med hilsen

Solve Monica Steffensen (e.f.)
fung. avdelingsdirektør

Jostein Røyneidal
førstekonsulent